Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-346/2022-37

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu Goranu Jokiću, u pravnoj stvari tužitelja Borisa Sauerborn, OIB: 52128551893, iz Bilja, Hrvatskih branitelja 17, zastupanog po punomoćniku Zoranu Šarić, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika OTP Banka d.d. Split, OIB: 52508873833, sa sjedištem u Splitu, Domovinskog rata 61, zastupanog po punomoćniku Belizaru Tomaić, odvjetniku iz Osijeka, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne rasprave dana 21. listopada 2026., u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja te punomoćnika tuženika, odlukom objavljenom 17. studenog 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim odredba čl. 3. st.1. Ugovora o kreditu broj 060724362512, sklopljenog 27. srpnja 2006.god. između tužitelja i tuženika, a kojom odredbom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva sukladno jednostranoj odluci banke.

II. Utvrđuje se ništetnim odredba čl. 1. st. 5. Ugovora o kreditu broj 060724362512 sklopljenog 27. srpnja 2006.god. između tužitelja i tuženika u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak (CHF).

III. Nalaže se tuženiku OTP Banka d.d. Split, OIB: 52508873833, iz Splita, Domovinskog rata 61, da tužitelju Borisu Sauerbornu, OIB: 52128551893, iz Bilja, Hrvatskih branitelja 17, s osnova stečenog bez osnove, na ime više plaćene kamate zbog promjene kamatnih stopa i na ime promjene tečaja CHF, isplati ukupan iznos od 6.902,43 EUR, i to kako slijedi:

-iznos od 98,49 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.02.2011.,

-iznos od 119,16 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.03.2011.,
-iznos od 110,62 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.04.2011.,
-iznos od 125,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.05.2011.,
-iznos od 138,38 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.06.2011.,
-iznos od 141,82 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.07.2011.,
-iznos od 199,82 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.08.2011.,
-iznos od 145,15 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.09.2011.,
-iznos od 138,28 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.10.2011.,
-iznos od 138,62 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.11.2011.,
-iznos od 138,53 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.12.2011.,

-iznos od 145,97 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.01.2012.,
-iznos od 150,27 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.02.2012.,
-iznos od 150,71 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.03.2012.,
-iznos od 147,62 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.04.2012.,
-iznos od 149,02 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.05.2012.,
-iznos od 152,17 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.06.2012.,
-iznos od 148,26 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.07.2012.,
-iznos od 148,45 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.08.2012.,
-iznos od 141,81 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.09.2012.,
-iznos od 143,84 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.10.2012.,
-iznos od 148,38 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.11.2012.,
-iznos od 146,82 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.12.2012.,

-iznos od 149,01 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.01.2013.,
-iznos od 142,86 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.02.2013.,
-iznos od 141,01 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.03.2013.,
-iznos od 141,10 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.04.2013.,
-iznos od 141,97 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.05.2013.,
-iznos od 139,37 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.06.2013.,
-iznos od 133,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.07.2013.,
-iznos od 137,24 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.08.2013.,
-iznos od 139,94 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.09.2013.,
-iznos od 143,48 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.10.2013.,
-iznos od 143,66 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.11.2013.,
-iznos od 145,71 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.12.2013.,

-iznos od 112,03 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.01.2014.,
-iznos od 86,73 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.02.2014.,
-iznos od 88,14 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.03.2014.,
-iznos od 87,07 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.04.2014.,
-iznos od 85,12 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.05.2014.,
-iznos od 84,74 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.06.2014.,
-iznos od 86,31 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.07.2014.,
-iznos od 89,20 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.08.2014.,
-iznos od 90,25 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.09.2014.,
-iznos od 89,42 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.10.2014.,
-iznos od 92,62 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.11.2014.,

-iznos od 93,47 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.12.2014.,

-iznos od 93,80 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.01.2015.,
-iznos od 94,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.02.2015.,
-iznos od 94,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.03.2015.,
-iznos od 94,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.04.2015.,
-iznos od 94,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.05.2015.,
-iznos od 94,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.06.2015.,
-iznos od 94,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.07.2015.,
-iznos od 94,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.08.2015.,
-iznos od 94,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 10.09.2015.,

pa do konačne isplate sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje pa do konačne isplate sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje do 31.07.2015. u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan tuženikov prigovor radi prijeboja koji glasi:

„ I. Utvrđuje se postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 2.867,98 EUR uvećane za zatezne kamate tekuće od 8. siječnja 2016. po kamatnoj stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena

II. Prebija se tužiteljeva tražbina sa tuženikovom tražbinom…“.

V. Nalaže se tuženiku OTP Banka d.d. Split, OIB: 52508873833, iz Splita, Domovinskog rata 61, da tužitelju Borisu Sauerbornu, OIB: 52128551893, iz Bilja, Hrvatskih branitelja 17, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.384,90 eura, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 17. studenog 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja

je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

VI. Odbija se tužitelj s preostalim zahtjevom za naknadu troškova postupka iznad iznosa od 2.384,90 eura do iznosa od 2.553,99 eura, kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovome sudu dana 12. lipnja 2019. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. Iz tužbe i priložene dokumentacije u bitnom proizlazi da je tužitelj u svojstvu korisnika kredita sa tuženikovim pravnim prednikom Splitska banka d.d. Split, dalje u tekstu tuženik, kao kreditorom, sklopio Ugovora o kreditu broj 060724362512, dana 27. srpnja 2006., dalje u tekstu: Ugovor. Tuženik je Ugovorom tužitelju odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 65.900,00 CHF po kupovnom tečaju za CHF tečajne liste Splitske banke d.d. važeće na dan korištenja kredita. Tužitelj se obvezao navedeni iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama na rok od 20 godina otplatom kroz mjesečne anuitete na način da se anuitet plaća u kunama, a isti se obračunava po srednjem tečaju za CHF tuženika na dan dospijeća, s tim da je ugovoreno da se redovne kamate za cijelo vrijeme otplate obračunavaju prema promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenja jednostranom odlukom tuženika. Odredbe Ugovora u kojima je ugovoreno vezivanje glavnice kredita uz valutu CHF i promjenjivu kamatnu stopu koja se mijenja jednostranom odlukom tuženika, tužitelj smatra u cijelosti ništetnim, jer prilikom zaključenja Ugovora tuženik nije tužitelju omogućio da o istima pregovara niti je tužitelju pružio dovoljno informacija o rizicima koji proizlaze iz tih odredbi. Pri tome se tužitelj poziva na utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u djelu ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, odnosno koja je potvrđena presudom istog suda broj: Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. u djelu ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli. U citiranim presudama je utvrđeno da je između ostalih i tuženik posredstvom svog pravnog prednika Splitska banka d.d., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe prema kojima je ugovarano da je redovna kamatna stopa promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom tuženika, odnosno o vezivanju glavnice kredita uz valutu CHF. Zbog ugovaranja ništetnih odredbi prema kojima su redovne kamate promjenjive u skladu sa jednostranom odlukom tuženika, kao i odredbi prema kojima se glavnica kredita vezuje uz valutu CHF tužitelj smatra da je tuženiku preplatio dugovani iznos. Tužitelj je sa tuženikom sklopila Aneks Ugovora sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/2015, dalje ZID ZPK). Smatra da Aneksom nisu otklonjene sve posljedice nepoštenog postupanja tuženika prema tužitelju pa isti ovom tužbom potražuje razliku preplaćenog iznosa. U točki V. tužbe naglasio je da zadržava pravo

specificirati konačni tužbeni zahtjev nakon provedenog vještačenja po sudskom vještaku. Ujedno traži da sud naloži tuženiku da mu nadoknadi troškove ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u bitnom naveo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti, osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, osporava tužitelju svojstvo potrošača te ističe prigovor zastare. Smatra da je tužitelj u konkretnom slučaju podnio stupnjevitu tužbu, a za što nisu ispunjene pretpostavke jer tužitelj raspolaže svom potrebnom dokumentacijom. Stoga je prioritetno predložio da sud pozove tužitelja da uredi tužbeni zahtjev pod prijetnjom odbacivanja tužbe. Dalje ističe da je mišljenja da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe. Navedeno iz razloga što je tužitelj provedbom konverzije sukladno ZID ZPK u potpunosti već ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku budući su stranke Aneksom ugovora o kreditu retroaktivno uredili svoj odnos od samog početka. Zbog toga više ne postoje sporne odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi pa se iste ne mogu više utvrditi ništetnima niti se na temelju istih može više tražiti plaćanje po osnovi stjecanja bez osnove. Opreza radi, osporava da bi odredbe Ugovora o valutnoj klauzuli bile ništetne. Smatra da su ugovorne strane dobrovoljno prema procjeni vlastitih interesa pristale na rizik promjenjivosti tečaja, a što proizlazi iz činjenice da je tuženik u vrijeme zaključenja Ugovora nudio kredite s valutnom klauzulom u različitim valutama koje su sadržavale različite uvjete te je tužitelj imao na raspolaganju mogućnost izbora nakon što je detaljno analizirao sve ponuđene opcije. Suprotno tvrdnjama tužitelja, ugovaranjem valutne klauzule, smatra da je tužitelj preuzeo valutni rizik s obzirom da ugovaranje valutne klauzule podrazumijeva rizik moguće promjene tečaja jer se kunska protuvrijednost novčanog tijeka (anuiteti, rate ili mjesečni obroci po kreditu) mijenja u ovisnosti o kretanju tečaja valute u kojoj je ugovorena valutna klauzula.

3. Tijekom postupka stranke su u cijelosti ostale kod svojih navoda iz tužbe, odnosno odgovora na tužbu.

3.1. Tuženik je prije zaključenja prethodnog postupka u podnesku zaprimljenom 3. travnja 2020. (str. 63-67 spisa) istaknuo prigovor radi prijeboja. Isti je prigovorom radi prijeboja zatražio da sud utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju s osnove iznosa priznate preplate prilikom konverzije kredita u iznosu od 21.608,86 HRK, a što sad prema fiksnom tečaju konverzije od 1 EUR=7,53450 HRK iznosi 2.867,98 EUR, sve s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućima od 8. siječnja 2016. do isplate te da sud donese konstitutivnu odluku o prijeboju tužiteljeva i tuženikovog uzajamnog potraživanja.

3.2. Tužitelj je konačni tužbeni zahtjev postavio nakon provedenog vještačenja po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke u podnesku zaprimljenom 6. svibnja 2026. (str. 373-375 spisa). Tuženik se usprotivio tako postavljenom tužbenom zahtjevu smatrajući da isti predstavlja preinaku tužbe budući je tužitelj povisio tužbeni zahtjev te se je preinaci usprotivio.

4. Sud je u dokaznom postupku proveo financijsko knjigovodstveno vještačenje na okolnost utvrđenja visine preplate po kreditu, uz naglasak da se vještak očituje u izračunu na efekte provedene konverzije odnosno da utvrdi jesu li utvrđene razlike u

cijelosti iskorištene prilikom provedene konverzije. Saslušan je tužitelj na okolnosti ima li isti svojstvo potrošača, je li neposredno pregovarao s tuženikom o spornim odredbama Ugovora te je li od tuženika dobio informacije i obavijesti o rizicima vezanima za zaključenje Ugovora s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom. Na kraju dokaznog postupka izvršen je uvid u dokumentaciju u spisu te su pročitani: izvadak iz sudskog registra str. 8-15 spisa, podnesak tuženika str. 20-21, zamolba str. 22, potvrda o uplati na str. 27, rješenje dodatak rješenje, str. 40-41, rješenje Trg. Suda str. 42-46, otplatni plan na str. 68-73 spisa, odluka ŽS u Dubrovniku str. 95-97, otplatni plan str. 106-112, nalaz vještaka str. 266-273 spisa, račun vještaka str. 274, dopuna nalaza vještaka str. 334-339, očitovanje vještaka str. 360-363 i 370-372 spisa.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnima dijela ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, kojom je otplata kredita vezana uz tečaj švicarskog franka i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se tijekom otplate mijenja jednostranom odlukom tuženika, kao i zahtjev tužitelja za povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetnih odredbi. Predmet spora je i utvrđenje da tuženik ima tražbinu prema tužitelju s osnove preplate koja je tužitelju priznata tijekom konverzije kao i zahtjev tuženika da sud konstitutivnom odlukom izvrši prijeboj tužiteljeva i tuženikovog uzajamnog potraživanja.

6. Među strankama nije sporno da je između tužitelja i tuženikovog pravnog prednika Splitska banka d.d. dana 27. srpnja 2006. sklopljen predmetni Ugovor (te da je isti potvrđen po javnom bilježniku Lidijom Perić iz Osijeka). Također nije sporno da je temeljem Ugovora tuženik odobrio tužitelju isplatu kredita u iznosu 60.900,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženikovog pravnog prednika Splitska banka d.d. na dan korištenja kredita s rokom otplate 20 godina. Nije sporno niti da se za trajanja otplate kredita mijenjao tečaj CHF u odnosu na kunu, kao i kamatna stopa sukladno jednostranoj odluci tuženika i njegovih pravnih prednika te da je kredit otplaćivan u anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika i njegovih prednika za CHF, važećem na dan dospijeća ili dan plaćanja anuiteta. Nesporno je i da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru dana 8. siječnja 2016. te da je tim Dodatkom izvršena konverzija kredita prema odredbama ZID ZPK.

7. Među strankama je sporno jesu li ništetni dijelovi odredba Ugovora o kreditu u kojima je sadržana valutna klauzula, kojom se otplata anuiteta veže uz tečaj švicarskog franka i odredba u kojoj je sadržana promjenjiva kamatna stopa koja se mijenja jednostranom odlukom tuženika. Također je sporno ima li tužitelj pravo na povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi u okolnostima kad je provedena konverzija kredita, a s tim u vezi sporna je i visina tužbenog zahtjeva. Spornim se ukazuje ima li tužitelj svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu i je li nastupila zastara potraživanja. Također je sporno ima li tuženik tražbinu prema tužitelju s osnove preplate koja je priznata u konverziji, a sporno je može li se ta tražbina prebiti s tužiteljevom tražbinom prema tuženiku.

8. Iz dokumentacije koja je pročitana u dokaznom postupku u cijelosti proizlaze činjenice koje su među strankama nesporne pa ih sud zbog toga ne smatra u bitnome ponavljati.

9. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni kredit podigao radi adaptacije i dogradnje kuće. Preselio se je 1999/2000 iz Osijeka u Bilje na sadašnju adresu prebivališta u obiteljsku kuću koja je u ratu bila u potpunosti devastirana, od vrata, prozora, krova, te su mu bila nužna novčana sredstva kako bi mogao kuću obnoviti i osigurati svojoj obitelji uvjete za život. Supruga nije od države dobila obnovu za tu kuću pa je jedini način bio da kreditom riješe pitanje obnove kuće. Stoga se je obratio tuženikovom pravnom predniku kod kojeg je imao otvoren tekući račun te su mu zaposlenici tuženikovog pravnog prednika ponudili upravo predmetni kredit u CHF. Rekli su mu da je riječ o kreditu koji je u to doba bio najpovoljniji s obzirom na uvjete. Nisu spominjali mogućnost nekog drugog kredita, a i osobno je iz prezentacije kredita zaključio da su uvjeti povoljni. Zaposlenici tuženikovog pravnog prednika nisu mu posebno pojašnjavali niti su ga upozoravali na rizike sklapanja ugovora s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom. U vrijeme podizanja kredita njegova su mjesečna primanja sa dežurstvima iznosila 4.000,00 HRK, a u početku je otplatna rata bila oko 1.750,00 HRK, što mu je tad bilo prihvatljivo. Međutim, tijekom otplate, došlo je do rasta otplatnih rata. Izgubio je naknade za dežurstva pa mu se je plaća smanjila. Prisjetio se je da je tijekom otplate morao više puta nadoplaćivati na račun oko 100,00 HRK kako bih mogao podmiriti svoju mjesečnu obvezu po kreditu. Otprilike najviše je rata skočila do nekih 3.200,00 HRK, pa mu u takvim okolnostima njegov mjesečni dohodak – plaća, nije bila dovoljna da podmiri mjesečnu obvezu po kreditu. Otplata kredita je vršena trajnim nalogom na njegovoj plaći. Sredstva iz kredita u cijelosti je utrošio za obnovu kuće. Kuću je cijelo vrijeme koristio zajedno sa svojom obitelji za stanovanje. Kuću nisu nikad iznajmljivali u istoj nisu obavljali nikakvu slobodnu djelatnost, imali OPG, obrt, registriranu tvrtku i sl. Zbog rasta mjesečnih rata te smanjenja osobnog dohotka, našao se je u teškoj financijskoj situaciji, ali unatoč svemu, uspio je otplatiti kredit. Nije kasnio niti s jednom ratom. Odlučio se je na konverziju nakon konzultacije s odvjetnikom, a sve kako bi si olakšao tešku financijsku situaciju. Samom konverzijom rata se je vratila u normalne okvire. Prilikom konverzije zaposlenici tuženika nisu mu rekli da bi se potpisom dokumentacije koja sa odnosi na konverziju odrekao bilo kakvih budućih potraživanja po osnovi ništetnosti odredbi u predmetnom Ugovoru o kreditu. Naglasio je da je na potpis dobio gotov ugovor od gospođe koja je radila na šalteru tuženika. Nije mogao pregovarati o odredbama ugovora. Slično je bilo i kod konverzije. Nisu mu pojašnjavali pojedine odredbe ugovora, niti u banci, a niti kod javnog bilježnika. Razumio je kao laik samo osnovne dijelove ugovora koji se odnose na kamatnu stopu, visinu kredita, rok otplate, nije tražio dodatna pojašnjenja jer mu je kredit bio potreban, a da je znao u vrijeme sklapanja ugovora da će mjesečna rata znatno porasti na iznose kakvi su bili tijekom otplate tad ne bi predmetni ugovor niti potpisao.

10. Sud u cijelosti smatra vjerodostojnim i životnim iskaz tužitelja, jer je isti dan životno i okolnosno, isti je u skladu s materijalnom dokumentacijom priloženom spisu. Iz sadržaja ugovora o kreditima koji su se sklapali u to vrijeme opće je poznato da su ugovori sastavljani kao tipski na memorandumu banke. U takvim okolnostima životni su navodi tužitelja da nije mogao utjecati na sadržaj pojedinih odredbi i pregovarati o

istima, kao i da je sredstva u cijelosti utrošio za namjenu koja je navedena i u Ugovoru jer tuženik tijekom postupka te navode nije niti osporavao. Budući tuženik tijekom postupka nije dokazao da tužitelj nema svojstvo potrošača sud cijeni točnim navode tužitelja da je kuću, koju je adaptirao sredstvima iz kredita koristio isključivo za stanovanje, da ju nije iznajmljivao, niti je u istoj obavljao bilo kakvu poslovnu djelatnost. Navodi o rastu otplatnih anuiteta također su životni jer je općepoznato da je uslijed rasta tečaja i zbog promjene kamatne stope došlo i do znatnog rasta mjesečnih anuiteta, a što je u konačnici, kako za tužitelja tako i za druge korisnike istovrsnih kredita predstavljalo veće financijsko opterećenje.

11**.** Iz Nalaza i zaključka sudskog vještaka Bernarde Hunjadi od 30. siječnja 2024. (str. 266-273 spisa), kao i iz Dopune Nalaza istog vještaka od 31. prosinca 2025. (str. 334-339 spisa) i pisanog očitovanja na primjedbe tuženika od 11. travnja 2026. (str. 350-363 spisa), proizlazi da je tuženik za vrijeme otplate kredita mijenjao stopu redovne kamate, kao i tečaj valute CHF u odnosu na početni otplatni plan. Tuženik je proveo konverziju sukladno ZID ZPK s danom 30. rujna 2015. te je tuženiku priznao prilikom konverzije na dan 30. rujna 2015. godine pretplatu u iznosu od 21.608,86 HRK. Nadalje proizlazi da ukupna razlika u pretplati u odnosu na početni otplatni plan, a koja se odnosi na pretplatu u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu iznosi 3.762,77 EUR (str. 354-357 spisa, kolona 15.11). Nadalje, ukupna razlika u pretplati u odnosu na početni otplatni plan, a koja se odnosi na pretplatu u odnosu na tečajnu razliku iznosi 6.007,64 EUR (str. 354-357 spisa, kolona 24.11). Dakle, ukupna preplata po osnovi promjenjive kamatne stope i tečajne razlike iznosi 9.770,41 EUR (str. 354-357 spisa, kolona 25.11). Prilikom konverzije tuženik je tužitelju priznao preplatu u iznosu od 21.608,86 HRK, a što sad prema fiksnom tečaju konverzije od 1 EUR=7,53450 HRK iznosi 2.867,98 EUR, s tim da je prema tečaju na dan s kojim je konverzija provedena (30. rujna 2015.) iznosila 2.831,32 EUR. Ako se od utvrđene ukupne preplate 9.770,41 EUR odbije iznos priznat konverzijom u iznosu od 21.608,86 HRK, a što sad prema fiksnom tečaju konverzije od 1 EUR=7,53450 HRK iznosi 2.867,98 EUR tad ukupna preplata umanjena za iznos priznat u konverziji ukupno iznosi 6.902,43 EUR (9.770,41 -2.867,98 tabelarni prikaz 354-357 spisa).

11.1.Vještak je prema mišljenju ovog Suda u svom pisanom očitovanju od 13. travnja 2026. str. 350-363 spisa uzeo u obzir primjedbe tuženika na računski dio izračuna iz prvobitnog Nalaza te je korigirao svoj izračun s obzirom da u prvobitnom Nalazu nije u obzir uzeo ispravan tečaj na dan plasiranja kredita te je zanemario činjenicu da je od 10. veljače 2015. do dana s kojim je provedena konverzija primjenjivan tečaj od 6,390. Stoga Sud izračun iz tog podneska smatra u cijelosti točnim. Daljnji prigovori tuženika na takav izračun po ocjeni ovog Suda nisu osnovani. Naime, vještak je svom pisanom očitovanju od 5. svibnja 2026. (str. 370-372 spisa) jasno naglasio da se svaka uplata sastoji od kamatnog i glavničnog (otplatnog) dijela, pri čemu promjena kamatne stope izravno utječe na odnos između ta dva djela, ali ne na način koji bi omogućio „kompenzaciju“ preplaćenih kamata kroz smanjenu otplatu glavnice. To znači da korisnik kredita, plaća više kamata i sporije istovremeno otplaćuje glavnicu. Stoga nisu točni navodi tuženika da je povećanje kamatnog djela rezultiralo manjim opterećenjem dužnika kroz glavnicu, jer manja otplatna kvota ne predstavlja korist za dužnika, već predstavlja korist za tuženika jer tužitelj uslijed opisanih okolnosti duže ostaje izložen dugu, osnovica za obračun budućih kamata u takvim okolnostima

ostaje veća pa i ukupno plaćeni iznos kredita raste. Takvo argumentirano obrazloženje vještak prihvaća i ovaj Sud pa su svi daljnji prigovori tuženika na računski dio izračuna neosnovani. Neosnovano je i tuženikovo prigovaranje da je vještački nalaz u cijelosti zasnovan na pogrešnoj premisi da je između stranaka ugovorena fiksna kamatna stopa i fiksni tečaj, jer se taj prigovor svodi na prigovore pravne ocjene spora o kojima vještak ne odlučuje. Vještak je nalaz i zaključak dao u skladu i u okviru zadatka koji mu je postavio sud i prema pravnoj ocjeni koju je dao ovaj Sud.

12. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., na koju se tužitelj poziva u tužbi, utvrđeno je da je između ostalih i tuženik u razdoblju od 01. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe. To stoga što je ugovarana valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu. Također isti je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača. Navedenim postupanjem tuženik je postupio suprotno odredbama tada važećih odredbi čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 i 46/07 – dalje: ZZP/03), koji je bio na snazi do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09). U dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu CHF navedena presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018., s tim da je u tom djelu presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019. odbijena revizija tuženika. U dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu navedena presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., s tim da je u tom djelu presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revt-249/14-2 od 09. travnja 2015. odbijena revizija tuženika..

13. Iz čl. 502. a. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje ZPP) proizlazi da udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za

zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz prethodno citiranog članka proizlazi iz čl. 502. c ZPP-a kojim je propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

14. Posljedice ništetnosti proizlaze iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje ZOO) kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. ZOO-a proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, s tim da identično proizlazi i iz čl. 87. st. 2. ZZP/03. Štoviše iz čl. 324. st.2. ZOO-a proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

15. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u skladu sa čl. 8. ZPP-a, a na temelju rezultata cjelokupnog postupka i primjene citiranih odredbi, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan. Također je utvrđeno da je neosnovan prigovor radi prijeboja koji je istaknuo tuženik u podnesku zaprimljenom 3. travnja 2020.

16. Prije svega treba naglasiti da su pravna shvaćanja navedena u presudama iz spora "potrošač" primjenjiva na ovaj konkretan spor, obzirom da je osnovni ugovor o kreditu sa tužiteljem sklopila Splitska banka d.d., koja je pravni prednik ovdje tuženika. To stoga što pripajanje trgovačkog društva predstavlja statusnu promjenu na strani pripojenog društva kojom dolazi do prijenosa cijele imovine pripojenom društvu te pripajanjem preuzimatelj pripojenog društva (a u ovom slučaju je to upravo tuženik) sukladno odredbi čl. 549. u vezi čl. 512. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine" broj: 111/1993., 34/1999., 51/2000.,118/2003.,107/2007.,146/2008., 137/2009., 152/2011., 111/2012. i 68/2013.) odgovara za obveze tog trgovačkog društva. Statusne promjene na strani tuženika koje su naprijed opisane opće su poznate ovome sudu iz brojnih drugih predmeta, a poznate su i široj javnosti, jer je upravo tuženik pravni slijednik Splitske banke d.d..

17. Budući je tužitelj pokrenuo ovu parnicu nakon prethodno pravomoćno okončanog kolektivnog spora za zaštitu interesa i prava potrošača provedenog pred Trgovačkim sudom u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012, isti je ovlašten temeljem čl. 502.c ZPP-a pozvati se na pravno utvrđenje suda iz navedenog kolektivnog spora, kao što je i ovaj Sud u predmetnoj parnici vezan tim pravnim utvrđenjem. Stoga tužitelj u ovoj parnici nije niti trebao dokazivati nepoštenost ugovornih odredbi Ugovora koji je on kao potrošač zaključio sa tuženikom kao davateljem kredita, čije odredbe su dio po kreditoru unaprijed pripremljenog ugovora, na čiji sadržaj tužitelj kao potrošač nije mogao utjecati i koje odredbe su u suštini identične onim odredbama koje je imao u vidu i sud u kolektivnom sporu pri donošenju svojih odluka. Tužitelj prema čl. 328. ZOO-a ima pravo na isticanje ništetnosti, jer se ništetnost ne gasi, bez obzira je li kredit otplaćen u cijelosti ili je sklopljen Dodatak istog pa se na ništetnost osnovnog ugovora ili pojedine njegove ugovorne odredbe može pozivati svaka zainteresirana osoba, a tužitelj, kao stranka Ugovora, to u svakom slučaju jeste i za navedeno ima pravni interes budući da traži i povrat danog u izvršenju predmetnih ništetnih ugovornih odredbi.

18. Navedeni zaključci ne znače apsolutno isključenje mogućnosti da tuženik u pojedinačnoj parnici dokazuje da se konkretni ugovor ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja i stavovi iz presuda donesenih u kolektivnom sporu. Međutim, tuženik u provedenom postupku nije dokazao da tužitelj nema svojstvo potrošača ili da ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ipak nisu identične onim odredbama koje je imao u vidu sud u kolektivnom sporu, tj. da su odredbe predmetnog Ugovora ipak bile razumljive za potrošača i da se je o njima prilikom sklapanja Ugovora pregovaralo, a slijedom čega se iste ne bi mogle smatrati nepoštenim. Štoviše, tuženik u tom smislu nije niti ponudio odgovarajuće dokaze, a iz kojih bi dokaza da su izvedeni bilo moguće zaključivati da su tužitelju pri sklapanju ugovora tuženikovi zaposlenici suštinski protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit odobren strogo namjenski radi adaptacije nekretnine, koju je nekretninu tužitelj koristio za stanovanje sebe i svoje obitelji, a iz čega proizlazi da tužitelj ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu. Iz iskaza tužitelja ne proizlazi niti da su su djelatnici tuženika tužitelju samo paušalno isticali mogućnost rasta anuiteta zbog sklapanja ugovora s valutnom klauzulom i promjenjivom kamatnom stopom, s tim da su se klijenti pa tako i tužitelj morali uklopiti u unaprijed propisane uvjete tuženika vezane za visinu primanja i namjenu kredita kako bi mogli dobiti točno određeni kredit. U takvim okolnostima treba naglasiti da ne bi bilo dostatno niti da su tužitelju sporne odredbe, odnosno rizici valutne klauzule i promjenjive kamatne stope u vrijeme sklapanja ugovora pojašnjeni samo formalno i gramatički kroz informativne letke kojima je moguće tuženik prezentirao kredite ili kroz kratke obavijesti djelatnika tuženika, ako tužitelju takve obavijesti nisu bile suštinski razumljive. Međutim, tuženik je tužitelju trebao pružiti potpune informacije temeljem kojih je tužitelj suštinski mogao shvatiti značenje odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi te kako bi na temelju toga nastavno mogao procijeniti ekonomske posljedice koje bi takve odredbe mogle imati za njegove financijske obveze. To je tuženik mogao samo da je tužitelju omogućio aktivno pregovaranje i potpune obavijesti kojim se sporne ugovorne odredbe čine suštinski razumljivima, a isti očito to nije omogućio jer je prema izjavi tužitelja i svjedokinje istom predao na potpis unaprijed sročeni ugovor koji da je tužitelj odbio

potpisati tad ne bi realizirao kredit. Na taj način je tuženik suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača zbog čega je odredba o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštena u smislu u vrijeme sklapanja Ugovora važeće odredbe čl. 81. stavak 1. ZZP/03, koja je odredba u osnovi identična odredbi članka 96. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09,89/09, 133/09, 78/12 i 56/13), kao i odredbi članka 49. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 41/14, 110/15 i 14/19).

19. Slijedom navedenoga, polazeći od utvrđenja iz kolektivnog spora provedenog u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012, koji obvezuje i ovaj Sud temeljem citirane odredbe čl. 502.c ZPP-a, kao i činjenice da tuženik tijekom postupka nije dokazao da ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz predmetnog Ugovora nisu identične onim odredbama koje je imao u vidu sud u kolektivnom sporu, proizlazi da je u konkretnom slučaju ništetan onaj dio odredbe Ugovora naznačen u točki I. i II. izreke ove presude, koji se odnosi na valutnu klauzulu kojom se otplata anuiteta veže uz neizvjestan tečaj CHF koji će važiti na dan dospijeća svakog pojedinog anuiteta i promjenjivost redovne kamate.

20. Ništetnost dijela odredbi Ugovora naznačen u točki I. i II izreke ove presude, koje se odnosi na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu sobu, zbog razloga iz citiranog čl. 324. ZOO-a te odredbe čl. 87. st. 2. ZZP/03, koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, nije za sobom povukao ništetnost cijelog Ugovora. To znači da nije ništetan preostali dio citiranih odredbi Ugovora pa s obzirom na to i s obzirom da sud nije ovlašten svojom odlukom nadomještati ništetne ugovorne odredbe, visinu preplate zbog ništetnosti navedenih ugovornih odredbi bilo je moguće utvrditi jedino na način da je ugovorena otplata u kunskoj protuvrijednosti CHF prema tečaju i u visini redovne kamatne stope važećim na dan korištenja (isplate) kredita. U tom smislu je sud i dao zadatak sudskom vještaku te je isti polazeći od tečaja u kunskoj protuvrijednosti CHF i visine redovne kamatne stope na dan korištenja (isplate) kredita izračunao preplatu.

21. U odnosu na prigovor tuženika u pogledu činjenice da su stranke u konkretnom slučaju provele konverziju kredita na koju je tužitelj pristao pa tuženik nalazi da je takvim postupanjem nastao novi ugovorni odnos koji isključuje mogućnost provođenja kontrole nepoštenosti prvotnih ugovornih odredbi, ukazuje se da takvo stajalište tuženika nije pravilno te je suprotno standardima zaštite potrošača ustanovljenim u okviru jurisprudencije Europskog suda. Naime, Sud EU u presudi od 14. ožujka 2019. u predmetu broj C-118/17, Dunai - Erste bank Hungary, zauzeo je pravno shvaćanje „da nacionalni sud mora provjeriti je li nacionalni zakon omogućio pravnu uspostavu, pravno i činjenično, situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da takva nepoštena odredba nikada nije postojala, osobito uspostavom prava na povrat svih koristi koje je trgovac neopravdano stekao na štetu potrošača, na temelju nepoštene odredbe.“ Drugim riječima, niti zakonom se ne može ograničiti pravo potrošača na punu restituciju kod nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora. Ovaj Sud ne može prihvatiti niti tezu tuženika da se je tužitelj dobrovoljno, informirano i valjano prihvatio sklapanje Aneksa ugovoru o kreditu i da je time regulirao pitanje nepoštenih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu jer je ta teza u suprotnosti sa presudom Suda EU od 9. srpnja 2020. u predmetu broj C-452/18, XZ - Ibercaja Banco SA u kojoj je zauzeto

pravno shvaćanje „da se korisnik kredita može nagoditi (sklopiti sporazum) sa davateljem kredita u pogledu nepoštenih i ništetnih odredbi, ali samo pod uvjetom da su potrošaču bili u cijelosti poznati svi parametri i uvjeti nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.“ U odnosu na nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli iz ugovora o kreditu u CHF odluka u kolektivnom sporu uslijedila je tek tri godine nakon sklapanja Aneksa osnovnom ugovoru o kreditu i provođenju konverzije te potrošači i korisnici kredita zasigurno nisu mogli u cijelosti imati sve informacije i sagledati u cijelosti koje su sve odredbe nepoštene i ništetne u konkretnom ugovoru i kada bi se jedino mogli pravovaljano odreći tih svojih prava. Navedeno se također odnosi na pretpostavku da je ZID ZPK/15 zaista imao u vidu rješavanje pitanja nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u CHF. U presudi Suda EU u predmetu C-567/20 od 5. svibnja 2022., donesenoj u povodu zahtjeva za prethodnu odluku na temelju čl. 267. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije koji je uputio Općinski građanski sud u Zagrebu, Sud EU dao je tumačenje o području primjene ratione temporis i ratione materiae Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5 travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Međutim, Sud EU je također izrazio stajalište u toj odluci da se pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio ravnotežu među strankama svojom intervencijom (ZID ZPK/15), a na nacionalnom sudu je da to ispita.

22. Stoga je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li provođenje konverzije dovelo do pravične ravnoteže u ugovornim odnosima između stranaka, odnosno je li konverzija u cijelosti ispravila neravnotežu koja je nastala u slučaju utvrđenja nepoštenosti ugovornih odredbi. U konkretnom slučaju je temeljem provedenog vještačenja jasno utvrđeno da konverzijom utvrđeni iznos pretplate ne predstavlja izravno obeštećenje tužitelja u odnosu na utuženu ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli. Iz toga razloga, kako zaštita potrošača omogućava ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Naime, kako je to opisano u točci 11. Obrazloženja ove Presude, iz Nalaza sudskog vještaka proizlazi da ako se od utvrđene ukupne preplate u iznosu od 9.770,41 EUR odbije iznos priznat konverzijom u iznosu od 21.608,86 HRK, a što sad prema fiksnom tečaju konverzije od 1 EUR=7,53450 HRK iznosi 2.867,98 EUR tad ukupna preplata umanjena za iznos priznat u konverziji ukupno iznosi 6.902,43 EUR (9.770,41 -2.867,98 tabelarni prikaz 354-357 spisa).

23. Utvrđeni preplaćeni iznos od 6.902,43 EUR, koji predstavlja ono što je tuženik od tužitelja primio po ništenim odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, tuženik je dužan vratiti tužitelju temeljem čl. 323. ZOO-a, kao i po odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a, jer je preplaćeni iznos ujedno dio imovine tužitelja koji je bez valjane osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno odluci druge nadležne vlasti ili zakonu prešao u imovinu tuženika. Kada se vraća ono što je stečeno bez osnove tada se moraju vratiti i plodovi i platiti zatezna kamata i to ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, čl. 1115. ZOO-a. Dakle, kako je tuženik temeljem ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, svojom jednostranom odlukom naplatio više nego što bi mu pripadalo da takve odredbe nije bilo, to tužitelju pripada pravo

tražiti povrat više plaćenog po osnovi promjene tečaja sa zateznim kamatama od dana kad je svaki pojedini iznos preplaćen, budući je tuženik nepošten stjecatelj koji je znao za nepoštenost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, a koje ujedno predstavljaju cijenu kredita, bitan element ugovora o kreditu. Budući je tužitelj postavio tužbeni zahtjev na način da traži potpuno obeštećenje uslijed utvrđene ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi umanjeno za iznos priznat konverzijom, Sud mu je zatražene iznose i dosudio temeljem svega do sad iznesenog te je odlučeno kao u izreci pod točkom III. Presude.

24. U odnosu na tuženikov prigovor zastare potrebno je naglasiti da je isti u cijelosti neosnovan. Naime, postavljeni tužbeni zahtjev u predmetnoj parnici predstavlja restitucijski zahtjev iz odredbe čl. 323. st.1. ZOO-a, slijedom toga rok zastare za predmetnu tražbinu iznosi pet godina (opći rok zastare), s tim da zastara te tražbine ne počinje teći prije nego što je utvrđena ništetnost ugovora ili neke njegove ugovorne odredbe, što je u skladu i sa pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske glede pitanja zastare restitucijskih zahtjeva. Pri tome treba reći da navedeno pravno shvaćanje u potpunosti koincidira i sa pravnim shvaćanjima izraženim u odlukama Suda EU donesenim u spojenim predmetima C- 776/19 do C-782/19, prema kojima potrošač koji je sklopio zajam izražen u stranoj valuti i nije bio svjestan nepoštenosti ugovorne odredbe uključene u taj ugovor o zajmu ne može biti izložen roku zastare za povrat iznosa plaćenih na temelju te ugovorne odredbe. Polazeći od navedenog u svim predmetima u kojima se, na temelju čl.502.c. ZPP-a, primjenjuje pravno shvaćanje iz presude donesene u sporu po kolektivnoj tužbi, rok zastare nije počeo teći prije pravomoćnosti presude donesene u kolektivnom sporu - jer je tek sa donošenjem tih presuda potrošač stekao saznanje o nepoštenosti, a time i o ništetnosti tih ugovornih odredbi. To nadalje znači, a obzirom na utvrđenja vezana za pravomoćnost presuda iz kolektivnog spora naznačena u točki 12. obrazloženja ove Presude, da rok zastare, kada je riječ o tražbini preplate s osnova ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi počinje teći 13. lipnja 2014. te s osnove ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli počinje teći od 13. lipnja 2018.. Predmetnu tužbu u ovom postupku tužitelj je podnio 12. lipnja 2019.. Dakle, tražbina tužitelja nije u zastari, jer rok zastare od pet godina nije istekao do navedenog dana kada je pokrenuta predmetna parnica.

25. U odnosu na tuženikovo prigovaranje da nisu ispunjeni uvjeti za podnošenje stupnjevite tužbe i protivljenje preinaci tužbenog zahtjeva potrebno je naglasiti da tužitelj zaista bez dostave sve potrebne dokumentacije kojom raspolaže tuženik (evidencije svih uplata, odluka o promjeni kamatnih stopa, tečaju na dan uplate…) nije mogao već u tužbi postaviti konačni tužbeni zahtjev. Specifikacija tužbenog zahtjeva, koju je tužitelj naznačio u podnesku od 6. svibnja 2026. (str. 373-375 spisa), ne može se smatrati preinakom već konačnim uređenjem tužbenog zahtjeva jer je tužitelj jasno već u tužbi naznačio da će u djelu zahtjeva za isplatu biti u mogućnosti postaviti konačni zahtjev nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja. Čak i kad bi bila riječ o preinaci takva preinaka je dozvoljena jer su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti iz čl. 190. st. 2. ZPP-a. Naime, treba naglasiti da je sudska praksa u vrijeme podnošenja tužbe bila malobrojna i neujednačena, kako u pogledu pitanja zastre za istovrsne sporove tako i u pogledu osnovanosti meritornih zahtjeva. U takvim okolnostima, a što je općepoznata činjenica, pred sam istek roka zastare općinskim

sudovima u Republici Hrvatskoj podneseno je na desetke tisuća istovrsnih tužbi od strane potrošača, s tim da do današnjeg dana nije u cijelosti ujednačena sudska praksa. Zbog svih tih okolnosti, kao i zbog činjenice da tužitelju nije bila dostupna sva dokumentacija vezana za predmetni kredit, isti nije mogao u vrijeme podnošenja tužbe postaviti točno određeni tužbeni zahtjev, koji je postavio tek po zaprimanju dokumentacije te nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja. Stoga se navedeni razlozi ne mogu pripisati krivnji tužitelja već naprijed navedenim okolnostima na koje isti nije mogao utjecati. Osim toga treba naglasiti da je navedena preinaka svrsishodna u smislu čl. 190. st. 3. ZPP-a za konačno rješenje svih spornih pitanja među strankama koji proizlaze iz predmetnog ugovornog odnosa. Postavljajući tužbeni zahtjev nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja u skladu sa Nalazom sudskog vještaka i kasnijim pisanim pojašnjenjima tužitelj je postupio koristeći ovlasti iz čl. 186. b. st. 2 ZPP-a. S navedenim u vezi treba naglasiti da je i prema stavu zauzetom na sastanku Predsjednika Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Predsjednika građanskih odjela Županijskih sudova, broj Su IV-162/2021 od 26. studenog 2021., dopuštena preinaka u predmetima po tužbama korisnika kredita nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem.

26. U cijelosti je neosnovan tuženikov prigovor radi prijeboja. Naime, tužitelj je umanjio svoje ukupno potraživanje za iznos koji mu je tuženik priznao tijekom konverzije pa stoga tuženik u takvim okolnostima ne može s uspjehom isticati navedeni prigovor. Stoga je odlučeno kao u izreci pod točkom IV. Presude.

27. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na čl. 154. st 1. i čl. 155. ZPP-a, s tim da su troškovi odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika, "Narodne novine" broj: 138/23, dalje Tarifa. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to kako slijedi:

- trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7.1. Tarife),
- sastav 4 obrazložena podneska od 3. ožujka 2025., 9. rujna 2025., 19. veljače 2026. i 6. svibnja 2026. u iznosima od po 200,00 eura. (Tbr. 8. 1. Tarife) ili ukupno 800,00 eura za sva četiri podneska,
- zastupanje na ročištima održanima 10. studenog 2020., 26. studenog 2024. i 21. listopada 2026. u iznosima od po 200,00 eura (Tbr. 9.1. Tarife) za svako ročište ili ukupno za tri ročišta 600,00 eura.

Prema tome tužitelju su ukupno za radnje punomoćnika temeljem Tarife priznati troškovi u iznosu od 1.600,00 eura na koji je iznos dodan PDV po stopi od 25% tako da troškovi zastupanje ukupno iznose 2.000,00 eura. Tužitelju je pored navedenih troškova punomoćnika priznat i stvarni trošak plaćenog predujma za vještačenje po vještaku financijsko knjigovodstvene struke u iznosu od 331,81 eura jer je taj iznos isplaćen vještaku prema računu i rješenju, a vještačenje je bilo nužno za utvrđivanje visine preplate. Nadalje, tužitelju je priznat i iznos od 53,09 eura na ime stvarno plaćene sudske pristojbe za tužbu. Slijedom navedenog, tužitelju je priznat ukupni trošak u iznosu od 2.384,90 eura.

28. Tužitelj je odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova sudske pristojbe na presudu u iznosu od 53,09 eura jer je isti oslobođen od plaćanja te sudske pristojbe temeljem članka 11. st. 1. toč. 20. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj: 118/18 i 51/23). Nadalje, tužitelj je odbijen i sa zahtjevom za naknadu troškova

goriva koje je njegov punomoćnik potrošio koristeći svoj osobni automobil prilikom dolaska na ročišta u Stalnu službu u Belom Manastiru i Stalnu službu u Valpovu Općinskog suda u Osijeku u iznosima od 81,20 eura i 34,80 eura. To iz razloga što su navedene Stalne službe sastavni dijelovi Općinskog suda u Osijeku, na čijem području i tužiteljev punomoćnik ima sjedište svog odvjetničkog ureda. Stoga po mišljenju ovog Suda tužitelj nema pravo na stvarni trošak koji je imao njegov punomoćnik koristeći svoj automobil za dolazak na ročišta jer je isti zastupao tužitelja pred Sudom na čijem području punomoćnik ima sjedište svog ureda.

29. Slijedom iznijetoga, odlučeno je kao u izreci presude.

Valpovo, 17. studenog 2026.

Sudac

GORAN JOKIĆ

Elektronički potpisano: 17.11.2026T07:26:16 (UTC:2026-11-17T06:26:16Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 101777cc-b33a-4b6b-a03b-19455f644051
Općinski sud u Osijeku

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu, koja se podnosi putem ovog suda, u roku 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena bez obzira što na isto nije pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ako nije bila uredno obaviještena.

Dostaviti:
1.Tužitelju po punomoćniku
2.Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30890-3a73b**

Kontrolni broj: **01d52-324e7-630ed**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.